

Egy krajczáros.

Egész évre hírteljesít.	
10 ért. ... 3 ért. 60	
50 ... 15 ... 80	
100 ... 33 ... 60	

TRÉFÁS KÉPES Herró Péter

Egy hónapra hírteljesít.	
60 ért. ... 1 ért. 60	
100 ... 2 ... 80	
200 ... 4 ... 60	

TÖRÖK SZIGFRID.

Megjelenik minden vasárnap.
Szerkesztőség Budapest.

MARKOS GYULA.

Történelem korrigálás.

1484—1784.

„Nem Magyarország, de Ausztria volt 300 évig Európa
védbástyája a törökök ellen, ezt én mondom.“ Lueger.

Es mit mond a történelem? Ime ezt, hogy hol voltak Luegerék, míg a magyarok élet-halál harcot folytattak.

Nem ismeri ki magát.

— Mongya csak, töns lendör ur, möre van ennek az utcának a tulsaja?

— Amonnat tul, e!

— Ej, ej, de bolonddá töttek az imént! Ottan mög azt mondták, hogy itt van!

Megfelelt.

XIV. Lajos fogadta a török követet az egész fényes udvar jelenlétében. Egyik királyi herceg a fogadás után megkérdezte a követet:

— Mit szól a mi udvarunk gyönyörű hölgyeihez?

— Semmit — felelt szárazon a követ — miután éppenséggel nem értek a festészethez.

Amerikaiak közt.

— Nálunk Coloradoban olyan hosszú nyaku hattyuk vannak, hogy görcsöt lehet kötni a nyakukból.

— Az semmi! Texasban mi olyan zsiráfot tenyésztettünk, amelyik éhen halt, mire a széna lejutott a nyakán.

Sablon grófnőé az a híres mondás, mikor egyszer a régens (Orleans hercege) és udvaroncai minden határon tulmentek a komiszágban egy ebéd alkalmával, hogy az Ur befejezvé az ember teremtését, bizonyára a sár leg-aljából formálta a fejedelmeket és tányérnyalóikat.

Az el nem olvasott könyvekről az előtt is mindenki tudott mindent. Mikor a nagy francia meseköltőnek, Floriannak «Numa Ponpilius» című könyve megjelent, egy ur és egy hölgy közt a következő épületes párbeszéd folyt le:

— Olvasta asszonyom, Numa Ponpiliust?

— Persze.

— Mit szól hozzá?

— Unalmas, mint a többi ilyen könyv.

— Miért?

— Házassággal végződik.

— Nem értem.

— Hát Ponpilius elveszi Numát!

— Ah!

Hep Cicesz Drágai jó kívánságai.

Lédj the edj oljan nadjon akhas, hodj senki se ne ércsen meg.

Lédj the elthelve mindenvel, magadval is.

A fheleséged ledjen edj gazdag asszongy duflo hozomángyval, de duflo nyelvvel is.

A the uthaid is vigyenek khörösztül a vörös thengeren, azonthul aztán ne tuggyganak rulad.

A the fülöd ledjen igazi thengeri khagylóbul.

Ne thégy the edj emberszámot.

Hanem azért a fheleséged naphonkint számoljon veled.

Jó kívánság.

A papucsot nagyon nyögő k-i harangozó házába betűtött a villám, mikor senkise volt otthon. Porrá égett minden.

— Istenkém, Istenkém! — sóhajt a harangozó — csak legalább a feleségem itthon lett volna!

Ellentét.

— Hogy van az Pista bá', hogy a plébányos ur csak egy vékony sétatálcával, a nagyságos Kohn uraság pedig mindig revolverrel jár a nép között?

— Hát öcsém, annak az lehet az oka, hogy különbözik a lelkiösméretük.

Pesti nyugalom.

— Hodj méltóztatott aludni a nadjságos ur az enyém vendéglőben?

— Hát én csak aludtam egy keveset, de azok a szegény poloskák egész éjszaka virrasztottak.

Zsidó vizsgán.

— Ha én aláirok egy váltót ötvenezer koronáról, mi vagyok?

— Elfogadó, tanár ur.

— És aki utánam írja alá, az micsoda?

—

— Még ezt sem tudja?

— Nü, az van egy számár!

Szerencse.

— Magát nem vették be katonának?

— Nem! Szerencsére rövidlátó vagyok.

Barátnők.

— Igazán nem értem Tilda, mit bámul az a szép huszár örökkön rajtam? Igazán nem értem!
— Én sem!

Modern.

Nő: Es bizonyos, hogy eljönnek, akiket meghívtál?
Férj: Ha nem jönnek, annál jobb.
Nő: Mindegy, azért én az ezüstneműt még is elzárom!

Józan beszéd.

— Nagysáért, őszintén szólva, tűzbe, vízbe, sőt a pokolba is el tudnék menni.
— No lássa Feri, ez mind egészen felesleges buzgalom. Elég volna csak az oltárig is.

Igazok van.

— Bizony édesem, magam is belátom, hogy számár voltam, mikor elvettelek!
— No látod, hogy nekem akkor is több eszem volt, mint neked, mert hozzád mentem!

A becsapott zsidó.

! Hajdanában, amikor a biráknak még volt érzékük a humor iránt, Firenzében egy francia tiszt lovat keresett. A zsidó hozott is neki.

— Huszonöt arany!

— Tizenötöt adok, a többivel adós maradok.

A tiszt igen előkelő családból való volt, a zsidó hát beleegyezett az alkuba. Valami félesztendő mulva azonban a tiszt nyakára ment.

— Nem fizetek — jelentette ki a tiszt — szigorúan tartom az egyezségünket, hogy adós maradok: ha fizetnék, nem maradnék adós!

! A zsidó hiába szaladt fűhöz-fához. Mindenütt ki-nevették és kidobták.

Kedves.

— Te nálad Ilka, pazarlóbb nő aligha van a világon.
— No látod Béla, hogy mennyire nincs igazad, mert még az esküvőruhámát is eltettem félre, hogy ne kelljen ujat venni, ha esetleg szükség lesz rá.

Tanács.

— Fülíg vagyok adóssággal, pajtás. Vagy nőstilm kell, vagy föbe lövöm magamat.

— Válaszd a kisebb rosszat, pajtás: lödd föbe magadat.

Kurtán.

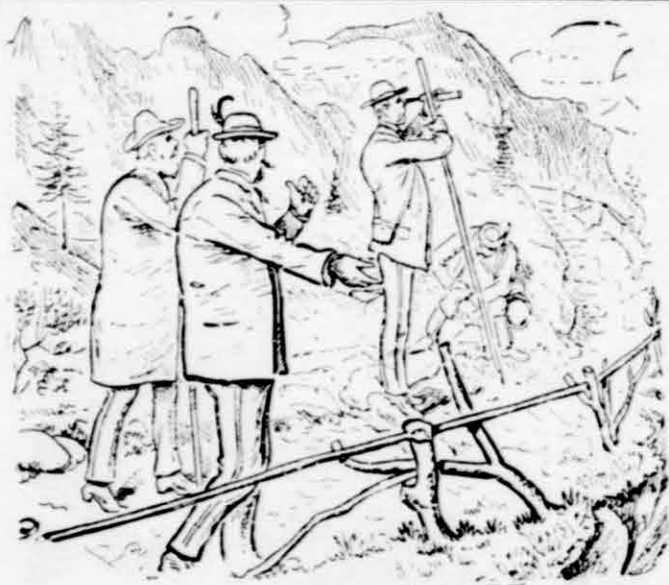
— Von szerencsém bemothatni oz ojánlásoimat.
— Jó, jó, hát csak ajánlja is magát mihamarabb!

A név.

Anyakönyvelő: Hogy hívják a völegény atyját?

Tanu: Süllőnek, mint a fiát.

Anyak.: Az nem lehet; a *süllő* nagykorában fogas.

Kutass barátom, csak kutass,
Hol van az ötödik utas?

Hol? Tessék megkeresni.

Kivel jöttél, mondd meg bátran,
Apa, én senkit se láttam.

Hol? Tessék megkeresni.

„ANGLO-NYOMDA“ BUDAPEST, VIII. BAROSS-UTCZA 47.

József-körut sarok.

Ajánlja gazdagon felszerelt műintézetét az egész magyar közönségnek a legnagyobb munkáktól a legkisebbig. Olcsón vállal minden e szakba rázó megrendelést. — Gyorsan és pontosan szállít mindennemű megrendelt nyomtatványt. (Vidékre utánvétellel.)

Ugyanitt kapható ruhatár-könyv 1- 500 számig, ára 80 fillér.